

El nom de Girona

Volíem celebrar en aquest editorial que el Ple del Congrés dels Diputats hagués accedit a tramitar una proposició de llei per substituir el nom oficial de Gerona pel de Girona, i ara ens arriba la resposta de diversos grups polítics que hi han presentat esmenes amb la pretensió que la denominació catalana sigui compartida amb el topònim castellà. Ens pensàvem que havíem guanyat una batalla i resulta que —una vegada més— hem perdut la guerra.

Vista la reacció unànime i contundent de la ciutadania, creiem que encara som a temps a redreçar la situació. L'Ajuntament de Girona, en sessió plenària, ha reivindicat el nom únic de Girona per a qualsevol demarcació territorial relacionada amb la ciutat. La Diputació, en sessió extraordinària d'urgència, ha exigít també l'exclusivitat del topònim català. Els consells comarcals han aprovat mocions en el mateix sentit i s'han pronunciat també corporacions, entitats, associacions i homes públics, mentre que sorgien campanyes espontànies de protesta i iniciatives plebiscitàries de reivindicació popular.

No sabem com haurà evolucionat el conflicte quan surtin publicades aquestes ratlles. Esperem que el seny s'imposarà i que triomfarà la raó. Però, sigui quin sigui el final d'aquesta història grotesca, volem deixar constància del nostre rebuig més enèrgic a les esmenes presentades i a l'actitud colonialista que posen de manifest. Són un greuge a la història, un insult a la llengua, una vulneració del dret i una provocació intolerable dels nostres sentiments més arrelats. Ens produeixen una forta indignació una profunda repugnància.

Des dels inicis de la transició democràtica tenim entaulada una lluita dialèctica per a la catalanització del nostre topònim. Que al cap de setze anys ens trobem com ens trobem demostra l'enormitat de la incomprensió que patim, i el nivell de prepotència d'unes estructures, pretesament democràtiques, que no han superat els esquemes imperialistes de la dictadura. Aquesta qüestió que podria semblar nímia —reduïda només al canvi d'una lletra— és el símbol revelador d'una mentalitat que coneixem prou bé. Aquest exemple ními i elemental il·lustra el grau d'ignorància o d'estupidesa d'aquells que en nom de determinats principis dificulten el diàleg cívici i fan conflictiva la convivència social.

Nosaltres també tenim els nostres principis, però no tan sols ens cal invocar-los per defensar la raó del nom de Girona. En tenim prou amb atènyer-nos a la realitat més estricta, el fet d'un territori que té un nom propi que s'ha consolidat al llarg del temps que cap llei no podrà canviar. Sap greu haver d'esmerçar temps i forces en la reivindicació d'una obvietat com aquesta. Que ho haguem de fer és un signe de mala salut política. Com deia Frederick Dürrenmatt, «tristos temps aquells en els quals cal lluitar per allò que és evident».